

«Την διακονίαν πληροφορήσον»

(Η περί λαμπηδόνας)

Άλλοι κόβουν Αγιοβασιλιάτικες πίτες ίσαμε το Μάη και πιο πέρα, άλλοι μεταφέρουν τη γιορτή των τριών Ιεραρχών ή την Πρωτομαγιά, αν τύχει και πέσουν Σαββατοκύριακο, για να την κοπανήσουν απ' τη δουλειά. Άλλος, προοδευτικός του Έθνους πατήρ, κάνει τον παπασούρα και διακωμωδεί μυστήρια Χριστούγεννα καιρό σα νάταν αποκριά (τόλμησε παλληκάρι, προοδευτικέ, να κάμεις τον ιμάμη), ενώ βουλευτριά του κόμματος της σιτεμένης βακέττας, που λένε ακόμα νέα Δημοκρατία, τη γκιόσα, χειροκροτεί μέσ' στην καλή χαρά, κι άλλα, κι άλλα, κι άλλα. Κι εγώ ο δύστηνος σκέφτομαι πού το θέμα σήμερα θάναι ανεπίκαιρο ή επί το ελληνικώτερον εκτός τάϊμινγκ κι ετεροχρονισμένο.

Μέσα λοιπόν στον εορταστικόν ορυμαγδόν των διαφημίσεων, που ξέφυγαν από κάθε έλεγχο, κι ο Άη Βασίλης δεν περνάει πια απλώς απ' όλον τον κόσμον, αλλά ως εμπορική ατραξιόν γίνηκε διαστημικός και μίλησε και στην κάμερα, και τα δώρα του ταμπλέτες και υπολογιστές (και πού πορεύεται, στο καλό ή στο κακό, απ' όλα τα θεριά το θεριό που λέγετ' άνθρωπος κανείς δεν ξέρει, λέει ο Σοφοκλής), να κι ο Σαμαράς της καλαματιανής μαγκιάς, να λέει ότι το '13 ήταν η τελευταία δύσκολη χρονιά και να υπόσχεται πως το '14, που έρχονται σεινάμενες κουνάμενες αγκαζέ η ανάκαμψη με την ανάπτυξη, θα μοιράσει το πρωτογενές πλεόνασμα. Κι απ' πίσω τους να σφυράει πώς θ' αρχίσουμε σιγά-σιγά, μη μας πέσει απότομα και πάθουμε τίποτα, να τρώμε με χρυσά κουτάλια...

Σε διεθνές επίπεδο τώρα ο πλανήτης καλωσόρισε το Νέο Χρόνο. Άκρως εντυπωσιακό το θέαμα. Έως οικτρό θα 'λεγα. Μια πόλη (Ντουμπάι) φωτίστηκε από πυροτεχνήματα που εκτοξεύτηκαν από τρακόσια (300) σημεία κι η θάλασσα έμοιαζε πυρπολημένη. Στη Ν. Υόρκη μια τεράστια μπάλα με ευχές ανέβηκε στον ουρανό. Στο Παρίσι έβρεξε κομφετί. Στο Λονδίνο συννέφιασε και το σύννεφο μ' οσμή και γεύση φρούτων έφερνε ζάλη, είπαν σε μας εδώ τα ξενοκλητώς ΣΚΑΪ και ΜΕΓΑ κι ΑΝΤ1 και STAR της αθυρόστομης (= κοινό στόμα δίχως θύρα) τηλεόρασης.

Και φυσικά, ο πάπας. Που έκαμε τ' όνομά του Φραγκίσκος για να θυμίζει τον Άγιο της Ασίζης δηλαδή «το φτωχούλη του Θεού», (Οι κακοποιοί, βλέπετε, κι οι πάπες αλλάζουν ονόματα) κέρδισε την παρτίδα. Αυτός που έφερε, «νέο αέρα», και το Πάσχα του '13 έπλυνε τα πόδια όχι μόνο των καρδινάλιων, αλλά, για πρώτη φορά στην ιστορία των παπών, και τα πόδια στις «φτωχές κλάρες» δηλαδή των γυναικών, αφού είπε να κλείσουμε στην καρδιά μας το Χριστό – νάχει συναίσθημα και σασπένς και μυστήριο το πράμα – δεν άφηκε την ευκαιρία να χαθή ούτε τα

Χριστούγεννα. (Όχι θα την άφηνε εκείνος που έφερε «το νέο αέρα»).

Έτσι κουβάλησε και τοποθέτησε στη φάτνη το πλαστικό αγαλματάκι με τον νεογέννητο Χριστό. Και τα πλήθη που παρακολουθούσαν από γιγαντοθόνες τον αποθέωναν παραληρούντα. Και πολλοί έκλαιγαν. (Κι ύστερα παραπονιόμαστε για την εκμετάλλευση των πάντων και προπαντός των ιερών και των οσίων). Λίγους μήνες πριν δε ο ίδιος πάπας, «ο φτωχούλης του Θεού», είπε μετά την καταστροφή απ' τον φοβερό τυφώνα που έπληξε τις Φιλιππίνες πως προσεύχεται για τις ψυχές των χιλιάδων νεκρών. Και να 'ναι η Τράπεζα του Βατικανού η μεγαλύτερη του κόσμου. Αλλά δεν είδαμε να βγάλει λίγα εκατομμύρια ευρώ για τους ζωντανούς Φιλιππινέζους... Κι εμείς ειδωλολατρεύουμε παρανοϊκούς.

Εδώ σε μας πάλι τις ίδιες γιορτινές μέρες το δικό μας παιδί ο Χάρης (Τοπούλογλου) Διοικητής του Νοσοκομείου Παίδων «Αγλαΐα Κυριακού», ο και εκβιαστής επιλεγόμενος, είχε την τιμητική του. Εξακολουθούσε το δούλεμα λέγοντας πως έχει εμπιστοσύνη στο Θεό και τη δικαιοσύνη. Και πως είχε παραιτηθή του παχυλού μιστού και λοιπών απολαβών του Διοικητού. Έπαιρνε όμως με μιά κι εκβιαστικά αμοιβές ενός έτους (30.000 €). Επί πόσες φορές άγνωστον.

Κι όμως μέσα στην πνιγηρή αυτή ατμόσφαιρα των ημερών, της επίδειξης, της αυτοκρατορίας της εικόνας, των δημοσίων σχέσεων, της επικοινωνίας και της παντελούς έλλειψης εσωτερικότητας, του φανατισμού και της αλαζονείας, που έφθαναν στο σημείο να εξαφανίζουν από προσώπου γης κάθε πόνο και στεναγμό ώστε να λες: Δεν υπάρχουν πια στον κόσμο φτωχοί, άνεργοι, εμπερίστατοι, πεινασμένοι, δυστυχημένοι; Όλοι εξαφανίστηκαν ως δια μαγείας και οι άνθρωποι όλου του κόσμου στον κόσμο της εικόνας και της προπαγάνδας πορεύονται ανέμελοι μεσ' την καλή χαρά;

Κι όμως λέω μέσα σ' όλο αυτό το κλίμα ευφορίας που μύριζε δυστυχία που σκορπούσαν οι διαστημικοί κόκα-κολά-ρικοί Αγιοβασίληδες που μοίραζαν υπολογιστές για να επικοινωνούν οι άνθρωποι, και μαύρα σκοτάδια να χάνει ο ένας τον άλλον, του πάπα με το πλαστικό αγαλματάκι του νεογέννητου Θεού που έβαλε στη φάτνη κι ύστερα το πέταξε για να φέρει του χρόνου φρέσκο, κι όλα τ' άλλα που ξεπέρασαν σε φιέστες, σπατάλες, εκμετάλλευση, υποκρισία και γελοιοποίηση και ασέβεια κάθε προηγούμενο, με τα «σπλάχνα ελέους» ατραξιόν, υπήρξε κάτι που σ' έκανε να λες: Όχι, δεν χάθηκαν πια όλα σε τούτον τον κόσμο. Υπάρχει κάπου βαθειά σε μερικούς ανθρώπους η λαμπηδόνα (= σπίθα, ακτινοβολία).

Όχι πως δεν υπάρχουν και δεν γίνονται στις μέρες μας πράξεις αλτρουισμού κι αλληλοβοήθειας. Ελεημοσύνες και δωρεές. Κι από την Εκκλησία και φιλανθρωπικούς συλλόγους και δήμους κι άλλους πολλούς. Γίνονται και πολλές.

Τούτη όμως είχε κάτι διαφορετικό. Ήταν λαμπηδόνα πραγματική. Το μυθικό φυτό με ιδιότητες θαυματουργές, το οποίο δεν φαίνεται την ημέρα. Τη νύχτα όμως είναι φωτεινή, λαμπερή, μεγαλοπρεπής. Γιατί σημαίνει κι αυτό η λαμπηδόνα.

Μιλώ για 'κείνο που έκαμαν οχτώ (8) γυναίκες, γύρω στα 40, καλοβαλμένες και σοβαρές. Που δεν τις ήξερε κανείς, ούτ' έμαθε από πού ήρθαν και πού πήγαν. Και σεμνά χωρίς βλακώδεις επιδείξεις μοίρασαν την παραμονή των Χριστουγέννων στην κεντρική Αγορά των Αθηνών σε συνανθρώπους μας που δεν ήξεραν καν, πάνω από 50 χιλιάδες ευρώ τη φορά. Και να πως: Έβλεπαν κάποιον ν' αγοράζει μισό κοτόπουλο, δύο μπριζόλες, μισό κιλό κατεψυγμένο κιμά, και τον παρακαλούσαν ν' αγοράσει κι άλλα. Όσα χρειάζεται για το Χριστουγεννιάτικο τραπέζι. Και πλήρωναν αυτές τα πενήντα κι εκατό ευρώ.

Κι όπως εμφανίστηκαν έτσι κι έφυγαν, χωρίς να μάθει ποτέ κανείς πού πήγαν. Και το ίδιο έγινε, όπως πληροφορήθηκα και την παραμονή της Πρωτοχρονιάς και των Φώτων, αλλά για την αθυρόστομη η είδηση ήταν απαγορευμένη. Προηγούνται βλέπετε οι προπαγανδιστές, οι «μεσημερούδες» και τα «κουτσομπολευτήρια». Πολλοί μάλιστα απεφάνθησαν ότι ήσαν από κάποια εταιρεία, γυναίκες βιομηχάνων, και γύρευε «πόσο αίμα εργαζομένων έχουν ρουφήξει οι άντρες τους και οι ίδιες». Αλλά αυτά ας μην τα σχολιάσουμε. Συνέβαιναν πάντα. Είναι οι μικρότητες των ανθρώπων, γιατί δεν αντέχουμε το μεγαλείο. Είναι τ' αγκάθια στο τριαντάφυλλο κι αυτά βλέπουμε.

Εμείς, ας δούμε λίγο το ίδιο το τριαντάφυλλο. Το αληθινό μεγαλείο της πράξης τους απ' το οποίο εξαίρεσα παραπάνω ως και την εκκλησία, η οποία, δυστυχώς, έχει απομακρυνθή απ' το αληθινό Χριστιανικό νόημα.

Δεν πρέπει, είπα κυττάζοντας ένα εκκλησιαστικό περιοδικό, παρουσία φίλου κι αδελφού αρχιμανδρίτη ν' αναφέρονται και να προβάλλονται αυτές οι όντως εξαιρετικές πράξεις της Εκκλησίας, διότι, χάνουν κάτι από την ιερότητα του χαρακτήρα τους, όταν μεταλλάσσονται σε δημόσιες σχέσεις, και εν τέλει δεν είναι χριστιανικές.

Αφού απάντησε 'γγιγμένος ο ιερωμένος πως δεν συμφωνεί και μάλιστα καθόλου συμπλήρωσε: Αντίθετα πρέπει να λέγονται και να μην μένουν κρυφές ώστε να τις δουν και να τις μιμηθούν κι άλλοι. Ιερός συνεπώς ο σκοπός της δημοσίευσής τους. Κι απόδειξη, κατέληξε, ο καθαρός λόγος του Αποστόλου που λέει «την διακονίαν πληροφορήσον», και, δεν αφήνει περιθώρια διαφωνίας περί της ορθότητος ή μη. Και συμφώνησαν όλοι.

Ευγενικά αντέτεινα στον πανοσιολογιότατον και λέω και τώρα, πως κάνουμε λάθος στο ρήμα. Στην πραγματική του έννοια και αποστολή. Και πρέπει να πάμε στην πρώτη του ρίζα. Αν αυτή δεν δούμε παρά νομίζουμε ότι το πληροφορώ σημαίνει, όπως σήμερα, μεταδίνω,

ανακοινώνω ειδήσεις, γνωστοποιώ και τα όμοια θα μας βγάλει σε λάθος δρόμο.

Γιατί πληροφορέω –ώ σημαίνει ότι φέρω κάτι σε τέτοιο βαθμό και σημείο τελειότητας, ώστε να είναι πλήρες. Επομένως η φράση του Αποστόλου «την διακονίαν πληροφορήσον» (Προς Τιμόθεον Β΄ Κεφ. Δ,5) σημαίνει η εκτέλεση της προσφοράς και του καθήκοντος να είναι σε βαθμό τελειότητας. Και τότε φτάνει στην πληρότητα. Και φτάνει μόνον όταν δεν την ανακοινώνουμε, δεν την κάνουμε προς επίδειξιν και δεν τη μαθαίνει κανείς. Όταν πληρούται η επιταγή του ίδιου του Χριστού «μη γνώτω η αριστερά σου τι ποιεί η δεξιά σου». Αν δε ο Παύλος, «ο πρώτος μετά τον Ένα», με τη φράση του «την διακονίαν πληροφορήσον» εννοούσε να την κάνουμε γνωστή θα ήταν έξω από το πνεύμα του Χριστού. Όμως, όπως παντού αλλού, έτσι κι εδώ ο Παύλος ταυτίζεται απολύτως με το πνεύμα του Διδασκάλου. Μα απομακρυνθήκαμε από το αληθινό Χριστιανικό Πνεύμα. Κι αντί να βοηθάμε κρυφά ανθρώπους που υποφέρουν, όπως ο Άη Βασίλης, με αξιοπρέπεια, εμείς στήνουμε κακόγουστες παραστάσεις δίχως να τηρούμε καν ούτε τις παραδόσεις. Κι ο νεογέννητος θεός μας πλαστικό αγαλματάκι.

Κι ενώ δεν υπάρχει καλλίτερο από το να βοηθάει άνθρωπος άνθρωπο, ανυπόκριτα, ανυπολόγιστα, δίχως σκοπό ν' αποκομίσει κάτι παρά μόνο εσωτερικό ψυχικό κέρδος κι αγαλλίαση που δεν επιδιώκουμε, αλλά το ίδιο (η πράξη) σε κλείνει μέσα του όπως το σύννεφο τη φυλλωσιά σαν μυστικά βοηθάς, εμείς στην προβολή και την επίδειξη και τις «δημόσιες σχέσεις», πήραμε στραβό δρόμο κι αλλάξαμε τη μοίρα μας.

Κι είδα την πράξη των άγνωστων γυναικών τις γιορτές που πέρασαν ίδια λαμπηδόνα. Στην πρώτη πρώτη σημασία της. Του μυθικού φυτού δηλαδή που φύτεωνε σε κορφές ψηλών βουνών. Και την ημέρα δεν φαίνεται μέσα στ' άλλα χόρτα. Τη νύχτα όμως η λαμπηδόνα είναι λένε φωτεινή, μεγαλοπρεπής, αν τη δεις από μακριά. Μα, σαν ζυγώσεις κοντά να ξεριζώσεις την «αγλαοφώτιδα» (= λαμπρώς φέγγουσα), για νάχεις τις θαυματουργές της ιδιότητες, την «νύκτωρ εμφανίτουσα και ως αστήρ διαπρέπουσα φλογώδης, γας έστι και έοικε πυρί» (= τη νύχτα φαίνεται και σαν αστέρι έξοχο προβάλλει και παρουσιάζεται με φλόγες) (Αιλιανός), δεν την εντοπίζεις, γιατί όταν πλησιάζεις δεν ξεχωρίζει απ' τ' άλλα χόρτα.

Μπορεί και γι' αυτό να με θάμπωσε η πράξη των οκτώ (8) γυναικών.

Γιατί την είδα ανταύγεια στο εσωτερικό της ψυχής αντιφεγγίζουσα Τον Άρχοντα τ' ουρανού και της γης.